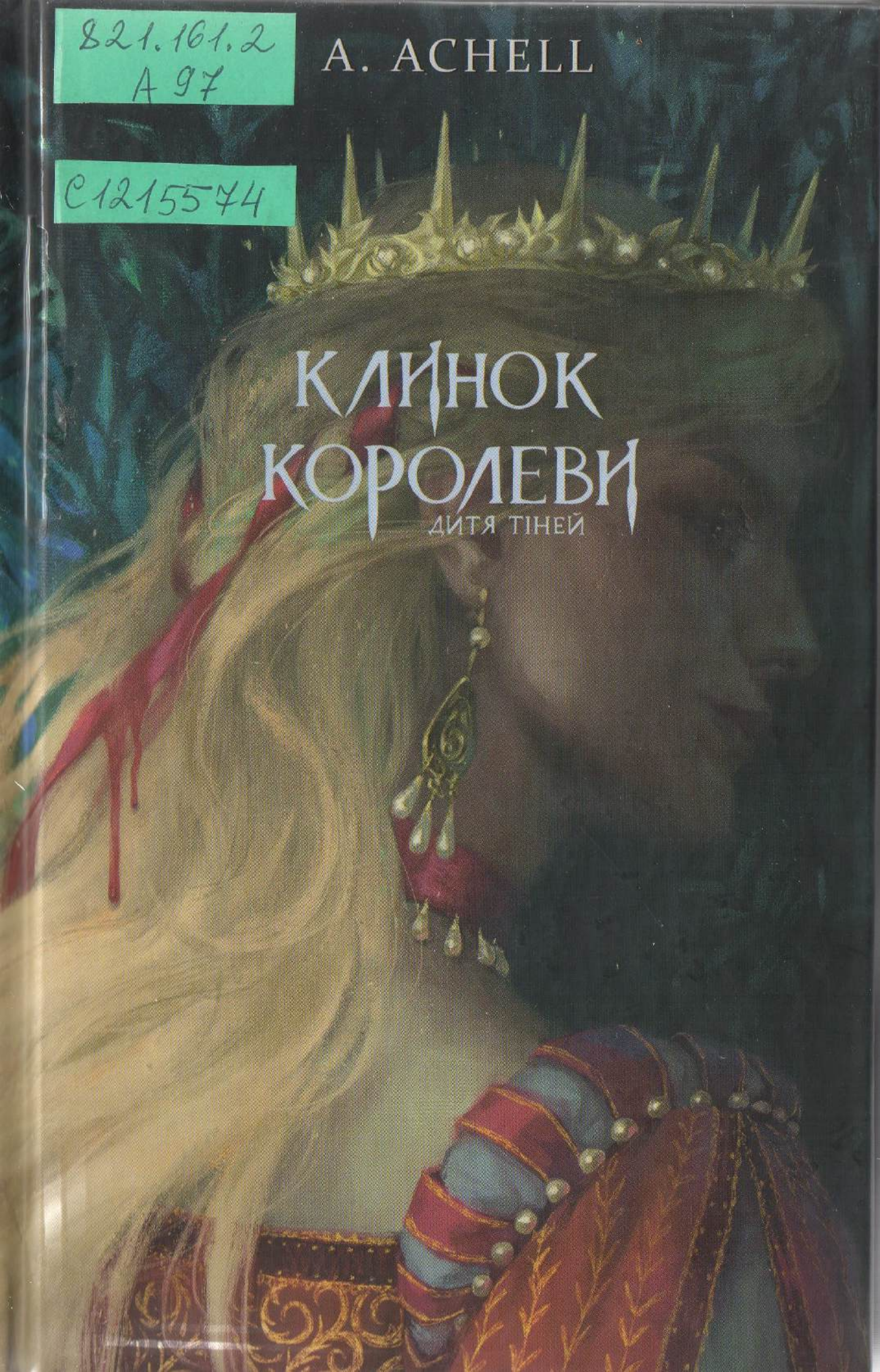
821.161.2
A 97

C1215574

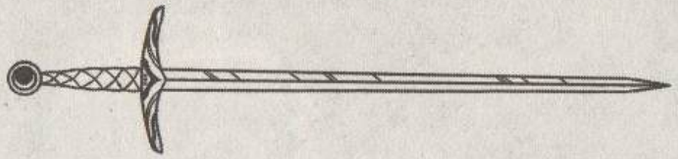
A. ACHELL

КЛИНОК КОРОЛЕВИ

ДИТЯ ТІНЕЙ

РОЗДІЛ 28. ПРИГОДИ, МАНДРИ ТА ЗРАДИ

Попереду на них чекала розлога, залита сонцем долина. Земля тут була жовтою, як і трава, а єдиними деревами виявилися гострі кипариси, що не давали жодної тіні. Не пройшовши й половини шляху, Ейнор спітнів так, що на сорочці не лишилося сухого місця. З головою, яку він обмотав блакитним шарфом, було те саме — мокра до останньої волосини. Мейв мала не кращий вигляд, залишившись у самому платті — червоному, з візерунком маленьких вишитих троянд, — несучи за спиною мішок з накидки, у який вона склала всі інші речі: корсет та поручі. Голову вона обв'язала хусткою, рятуючись від палючих променів сонця.

Вовкодаву, що продовжував невпинно слідувати за ними, теж не було легко. Бідолаха тяжко хекав, довгий рожевий язик мляво бовтався поза пащею. Кожного разу, коли вони спинялися, щоб напитися з дедалі легших міхів, Ейнор неодмінно давав напитися й собаці.

— *Н'еспі апру!* Близько, близько! — підбадьорював Гористеп, який набагато легше за інших витримував спеку, пекучі промені й задуху.

Ейнор вилаявся крізь зуби, з тугою згадуючи свіжий клімат південного герцогства та свій рідний дім — Ностерію, де завжди панувала заспокійлива прохолода. Хай там як, спека виявилася найгіршим випробуванням з усіх: навіть вцілілі після потоплення корабля мазі та зілля не рятували його бліду шкіру від сонячних опіків: шия перетворилася на джерело гарячої пульсуючої болі, оголені до ліктів руки

свербіли, шкіра лущилася, ластовиння згуртувалося в суцільні коричневі плями.

«Якщо виживу, то більше нізащо не сунуся на спекотні континенти!» — подумки повторював він, акомпануючи важким крокам по сухій розпаленій землі.

— Ніколи не думала, що буду так сумувати за сирими вулицями Рорреант-Міля, — зітхнула Мейв, безпомилково вгадавши його думки.

— І не кажи... Ще трохи, і я почну серйозно розмірковувати про те, щоб після всього цього забрати Біару й перебратися до Ностерії! Тільки-но уяви: там навіть влітку можна натрапити на залишки снігу десь високо в горах, або ж у найглухіших закутках Калорського лісу! І це я не кажу про Білу Пустку, де земля вкрита цілорічним льодом так, що жити там не може ніхто, крім некромантів з Мальтугар-Тез.

— Ти ж народився у Ностерії, так? — уточнила Мейв. — Не пам'ятаю, щоб ти про це згадував.

— Бо ви не питали, — стомлено усміхнувся він. — Але так, все вірно: від народження я ностерієць.

— Де саме ти народився? І як опинився у Дауерті, поруч з Біарою?

— Це довга, але досить цікава історія. Народився я на півночі, у портовому місті Кагбір. Моя мати походила з племені, що будувало своє життя навколо Матері — ностерійського вседерева, серця лісів Калор. Задовго до її народження вседерево захворіло, його почала отруювати жадібність людей, що намагалися витягнути з землі енергію, що її надавала їй Матір. Через це магія спотворилася, ліси вкрилися зловісними білими наростами, звірі почали мутувати, стали злішими, небезпечними. Плем'я матері було змушене покинути свою домівку, полишити безліч ритуалів та власну культуру позаду. Незабаром Матір перетворилася на Духа Матері, а плем'я розсіялося вздовж континенту в пошуках кращого життя. Мама не була винятком: батьки примусили її одружитися із заможним купцем, який відвіз

її з лона природи до Кагбіру. Все, що вона змогла привезти з собою, — це знання про трави, вміння слухати дерева й говорити зі струмками.

Коли мені не було й п'яти років, батька не стало: він помер під час однієї з подорожей, потрапив у облаву розбійників. Гроші швидко скінчилися, через два роки нас вигнали з дому, і ми мусили перебратися до нетрів міста. Мама заробляла на життя тим, що збирала трави й виготовляла зілля, що їх не вмів робити жоден інший, адже їхні рецепти були відомі лише *дітям Матері*. На жаль, довго наше бідне, але мирне життя не тривало: в Імперії розпочався червоний мор. Захворіли обидва, а вижив тільки я. Після цього мене вигнали з нашої зубожілої халупи, і я був змушений красти, жебракувати й шахраювати, щоб якось вижити у такому місті, як Кагбір. Згодом мене знайшли люди Красунчика Деса — місцевого ватажка розбійників. Довелося працювати на нього, віддаючи половину з усього, що я здобував — інакше мене б швидко вбили такі самі голодні хлопчаки, як я. Служба Десу давала свого роду протекцію, захищаючи нас від владоможців та інших лиходіїв.

Ейнор спинився, щоб відсапатись: спека вичавлювала з нього всі сили, тому вести розповідь було не найпростішим завданням. Однак Мейв дивилась на нього так вичікувально й уважно, що спинитися він не зміг, навіть якби захотів.

Згодом юнак продовжив:

— Мені виповнилось одинадцять. Я займався дрібними крадіжками, віддаючи майже все Красунчику Десу, зі шкіри пнувся, щоб він мене помітив та зробив повноправним членом своєї банди — молодшим крадієм — та нагородив славнозвісною сережкою. Ось це, до речі, залишилося саме від неї, — він вказав на ліве вухо, на мочці якого красувався довгастий шрам.

— Тобто ти все ж таки став молодшим крадієм? — захоплено перепитала Мейв.

— Не зовсім, — тихо реготнув Ейнор. — Не випереджаймо подій. Отож так, одного разу я вештався вздовж порту, придивляючись до чужих гаманців й приїжджих купчиків, як раптом побачив *її* — безтурботну, на позір цілком звичайну жінку, яка сиділа на перилах оглядового майданчика й задумливо витріщалась на море, оминаючи увагою прекрасний меч, що стояв неподалік. — Тут він постукав пальцями по навершю «Затемнення». Мейв захоплено округлила очі. — Недовго думаючи, я підбіг, схопив меч та пустився навтьоки, лавіруючи повз натовп. Принести Красунчику Десу таку коштовність означало миттєво отримати сережку і стати частиною його зграї! Однак жінка, в якої я його поцупив — нею, як ти вже могла здогадатись, була Біара, — виявилася не такою вже й «звичайною». Вона спробувала мене наздогнати, а коли я від неї відірвався, вистежила у таборі Деса. Тільки-но уяви: вона пригрозила відірвати мені голову, якщо я не допоможу їй дістатися шатра зі скарбами Деса й повернути цей меч!

— Чесно? Я не здивована, це цілком схоже на ту вогняну відьму, яку я встигла пізнати, — захихотіла Мейв.

— Отож-бо й воно! — вигукнув Ейнор, не звертаючи уваги на ельфа, що дедалі уважніше вслухався у його розповідь. — Так чи так, меч ми повернули, а Біара, віддана своїй руйнівній натурі, наостанок спалила половину табору Деса, за що він пізніше помстився.

— Не може бути! — награно здивувалася Мейв, підіграючи його ентузіазму. — Як же?

— Ніколи не вгадаєш.

— Твоя правда, не вгадаю. Як ця мудра жінка дозволила упіймати себе такому злодію, як Дес?

— Вона припустилася помилки, — підняв вказівний палець Ейнор. — Помилка полягала у тому, що Біара надто прив'язалася до такого хлопчиська, як я. Чомусь вона мені довіряла — навіть більше за Х'юго, який завжди ставився до мене лояльно. Я завів їх у пастку, а Красунчик Дес використав мене як приманку для Біари. Хочеш вір, хочеш ні, але

його план спрацював: Біара не роздумуючи кинулася мене рятувати, і я власноруч допоміг скувати її теоніксовими кайданами.

— Який жах! — скривилася Мейв, зиркнувши на нього з відразою. — Справді? Ніколи б не подумала, що ти був таким підлим мерзотником!

— О так! — жваво закивав Ейнор, розважений відвертим розчаруванням у її погляді. — Твоя правда, я був ще тим мерзотником! У нагороду за допомогу у пійманні вогняної чаклунки Дес нагородив мене сережкою. Моя мрія здійснилася, проте совість не давала спокою. Я вмовляв себе, що Біара зла відьма й заслужила на це, що Х'юго з Кіріан її врятують, проте на серці все одно було неспокійно. Зрештою я вирушив до них, щоб у всьому зізнатися та допомогти її відшукати. Після того як Біару звільнили, вона доволі швидко мене пробачила — набагато швидше, ніж Х'юго. Відтоді вже не розлучалися: коли ми допомогли Кіріан відшукати Матір і повернути собі людську подобу, Біара з Х'юго забрали мене до Дауерту.

— Чудова історія! — усміхнулася Мейв. — Навіть трохи шкода, що моє дитинство не було сповненим пригод, зрад, сутичок та мандрів далекими землями!

— Зараз ти все це з лихвою надолужуєш. Хіба що частину зі зрадами я б із задоволенням пропустив.

— Точно, — хихотнула вона, вкотре обтираючи мокрий лоб. Її погляд звернувся до Гористепа. — Довго ще йти? Ще сотня помахів під цим сонцем, і я перетворюсь на калюжу!

— Н'довго! — запевнив той. — *Гларе!*

Вони прослідкували за напрямком, у якому він вказав пальцем. Вдалині височіли нерівні колони, такі ж пожовклі, як і трава під ногами. Пришвидшивши крок, дуже скоро до них наблизились, побачивши руїни будівлі: кілька нерівних колон та фундамент.

— Що це за місце? — поцікавився Ейнор, з недовірою колупнувши одну з них.

— *Пайе, та пайе наос!* — з готовністю пояснив ельф. — Дуже старість. Велика дім Шири!

— Старий храм їхньої богині Шири, — переклав юнак.

— Чому він зруйнований? — здивовано озвалася Мейв. — Хіба ви не доглядаєте за своїми святинями?

— *Вей гіате?* — знизав плечима Гористеп. — *Аркітекторе проетто* новіші, кращі, великші храми! — Він зневажливо махнув рукою на руїни. — *Тав'о пайето*, нікому не потрібне. Шира варта'*мо гранді́ті, 'мо мегалоді́с наосі!*

— Ну так, як можна забути: Ебреот — колиска найкращих архітекторів світу, — пробурчав Ейнор, роздивляючись навколо. — Нащо доглядати за старим, якщо можна збудувати нове?

— Гадаю, у цьому є сенс? — невпевнено припустила Мейв.

— Тільки якщо тобі настільки нема чим зайнятись і куди витратити купу грошей та ресурсів, як на іще одну величезну будівлю, будь то храм чи палац.

— *Трова!* — покликав Гористеп, спускаючись вниз, слідуючи за продовгуватим фундаментом. — *Еспі н'апру.*

Чухаючи потилицю, Ейнор попрямував за ним, свистом підізвавши собаку, що важко дихав у тіні однієї з колон. Той знехотя підвівся та потрусив до них. Вчотирьох вони пірнули до одного з напівзруйнованих коридорів, що вів вниз, вздовж схилу, до підніжжя невеликого пагорба, на якому колись стояв храм. Ступаючи по розхитаних плитах, Ейнор намагався відшукати сліди або символи — будь-що, що могло вказати на історію цього місця: вівтарі, знаки Шири або ж її лихого чоловіка Евріха. Однак місце зберігало мовчання, не бажаючи ділитися з ним своїми секретами, поховавши їх глибоко під шарами землі, пилу та каменів.

— *Тейка!* — вигукнув Гористеп. — *Ло вретік!*

Попереду зяяла чорна діра, що вела невідомо куди. Мейв з Ейнором спинилися в нерішучості, з недовірою поглядаючи на суху темряву.

— Куди це веде? — спитав юнак.

— *Вамо есні н'апру тропос а Румусо-акколі*, короткий шлях до Румусо!

— То це і є одна зі «швидких стежок»? — з недовірою перепитав Ейнор, заглядаючи у прохід. — Вона приведе нас до селища? Ти впевнений?

— *Та!* — закивав Гористеп. — *Есні'* певнений!

— Що ж, гадаю, є лиш одна можливість перевірити, — зітхнула Мейв, першою ступивши у напрямку темряви. Собака побіг за нею, радісно тікаючи від панівної духоти. Обернувшись, дівчина запитально поглянула на інших. — Ну? Чого стоїте? Ходімо! Всяк краще, ніж йти по цій нестерпній спекоті!

З цим було важко не погодитись. Змірявши усміхненого ельфа грізним поглядом, Ейнор підштовхнув його до проходу, наказавши:

— Будеш йти попереду. Якщо заведеш нас у пастку, помреш першим. Зрозумів?

— *Та!* — життєрадісно погодився той.

РОЗДІЛ 29. ТРИНАДЦЯТЬ ВЕЖ

Півкругле кам'яне склепіння нагадувало ребра величезного змія, у чию пащеку вони завітали. Ейнору доводилося йти пригинаючись, щоб не битися маківкою об його старі кістки. Це було незручно, проте були й переваги: у тунелі було сухо і прохолодно, тож втомлені мандрівники мали змогу відпочити після спекотного маршу кипарисовою долиною.

— Що це за місце? — спитала Мейв, проводячи рукою вздовж крихкого каміння.

— Не чіпай, — буркнув Ейнор, прибравши її руку від старих, як світ, стін.

— *Тав криптос*, — пояснив Гористеп, який крокував попереду, тримаючи в руках один зі знайдених по дорозі смолоскипів.

— «*Криптос*» звучить підозріло схоже на «крипту», — зауважив юнак, підсвічуючи склепіння другим смолоскипом. — Гадаю, це щось на кшталт катакомб, де ховали померлих.

— Ох, — зіщулилася Мейв. — Як гадаєш, тут можуть вештатися привиди?

— Навряд чи. Це місце старе, однак смолоскипи нові, та й дорога була досить протоптаною: цим шляхом часто користуються для постачання контрабанди. Гостровухий не збрехав: це справді схоже на одну зі «швидких стежин» — інакше я б нізащо сюди не сунувся.

— Ти ж мій відважний! — хихотнула Мейв.

— Звичайнісінька обережність — не більше. Хтось з нас двох мусить бути розсудливим.

Дівчина гмикнула, вперше за бозна-скільки часу не сказавши у відповідь нічого ущипливого. Натомість вона промовила, не звертаючись ні до кого конкретно:

— Як на крипту, тут малувато мерців. Жодних урн, скелетів чи саркофагів...

— Можливо, вони перенесли мертвих до іншого місця, коли вирішили покинути храм напризволяще, — знизав плечима Ейнор, зрозумівши, що їхній ельфійський супутник не збирається відповідати. Уважно видивляючись шлях попереду, він постійно підсвічував стіни, ніби намагався щось на них відшукати. — Це мало би сенс: повага до мертвих і все таке... Гористеп сказав, що ебреотійці самі вирішили покинути це місце й збудувати новий храм замість старого, тому це здається більш ніж логічним.

— Така повага до мертвих вражає, — погодилася Мейв. — Навіть шкода, що в Дауерті про них так не дбають.

— Мертві є мертвими, — недбало махнув рукою Ейнор. — Навряд чи їм є діло до того, що станеться з їхніми рештками після того, як душа порине у світ Блідої Пані. Мені от було б байдуже.

— Що ти таке кажеш! А як же гнів мерців, поява привидів та примар, що мстяться за неповагу до їхніх тіл?!